

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Brescia (Włochy) w dniu 9 września 2011 r. — Gennaro Currà i in. przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-466/11)

(2011/C 347/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Brescia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gennaro Currà

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Interwenient: Republika Włoska

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie zobowiązań międzynarodowych państwa niemieckiego (art. 2 i 5 § 2 Konwencji Londyńskiej z 1953 r. w sprawie długów deutsches Reich itd.) żądany przywilej immunitetu wobec jurysdykcji sądów włoskich w sprawach cywilnych, dotyczący okoliczności faktycznych (...) sprawy, z którego państwo niemieckie nie może już korzystać od dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini), oraz na podstawie porozumienia zawartego w Trieście z Rządem Włoch w dniu 18 listopada 2008 r. o wszczęciu postępowania przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości, General list nr 143/2008, do którego odnosi się włoska ustawa nr 89/2010, uniemożliwiającego wykonanie włoskich wyroków orzeczonych w sprawie poważnych zbrodni przeciwko ludzkości, jest sprzeczny z art. 6 (TUE) i z art. 17, 47 i 52 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 2000 r.?
- 2) Czy zastosowanie art. 7 Reichsbeamtenhaftungsgesetz (wyrok z dnia 26 czerwca 2003 r., III ZR 245/98 oraz Bundensverfassungsgericht, wyrok z dnia 15 lutego 2006 r., 2 BvR 1476/03) w sprawie zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, które pozbawiło obywateli europejskich prawa do odszkodowania od państwa niemieckiego, wbrew art. 2 Konwencji Londyńskiej w sprawie długów deutsches Reich (z) 1953 r., narusza prawa przysługujące powodowi na mocy artykułów 17 i 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej aż do dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini) i czy w związku z tym powołanie się na upływ terminu przedawnienia jest sprzeczne z obowiązkami wspólnotowymi a w szczególności z art. 3 i 4 ust. 3 i ostatni (TUE) oraz zasadą „Non conceditur contra venire factum proprio”?
- 3) Czy zarzut immunitetu jurysdykcyjnego przedstawiony przez pozwaną RFN jest sprzeczny z art. 4 ust. 3 akapit ostatni i art. 21 (TUE) z tego względu, że wyklucza opartą

na wspólnych zasadach europejskich (art. 340 (TFUE)) odpowiedzialność cywilną pozwanej za naruszenie prawa międzynarodowego (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) w stosunku do obywateli innego państwa członkowskiego?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09 Audi AG, Volkswagen AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 9 września 2011 r. przez Audi AG, Volkswagen AG

(Sprawa C-467/11 P)

(2011/C 347/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Audi AG, Volkswagen AG (przedstawiciel: adwokat P. Kather)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie R 226/2007-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok Sądu narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, ponieważ materialne prawo wspólnotowe zostało zastosowane błędnie. Oznaczenie TDI nie jest opisowe. Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, że zainteresowani odbiorcy będą natychmiastowo, bez głębszego zastanowienia, postrzegać oznaczenie TDI jako skrót odnoszący się do właściwości technicznej. Takie podejście jest nietrafne, ponieważ po pierwsze TDI nie jest skrótem a po drugie taki skrót odpowiada wielu sformułowaniom. Z tego względu wymóg postrzegania „natychmiastowego, bez głębszego zastanowienia” nie został w każdym razie spełniony. Ponadto, wnoszący odwołanie są zdania, że naruszona została zasada badania stanu faktycznego z urzędu, ustanowiona w art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia, gdyż OHIM nie wykazał, iż zachodzi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji.

Dodatkowo naruszona została zasada równego traktowania, ponieważ między oznaczeniem TDI a zarejestrowanymi oznaczeniami CDI i Hol istnieje bezpośredni i konkretny związek, w związku z którym powinny one być traktowane na równi. Takie równe traktowanie nie miało jednak miejsca, ponieważ TDI nie zostało zarejestrowane.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z tego względu, że po pierwsze nie ma potrzeby wykazania, że oznaczenie ugruntowało się w odczuciu odbiorców w całej Wspólnocie i po drugie Sąd dokonał błędnej oceny prawnej przedstawionych faktów. Wykazanie tej kwestii nie jest niezbędne, ponieważ orzecznictwo Trybunału wynikające ze sprawy „Pago”⁽²⁾, dotyczące art. 9 rozporządzenia znajduje zastosowanie w odniesieniu do jego art. 7. Ponadto, zostały przedstawione odpowiednie dowody na ugruntowanie się oznaczenia w odczuciu odbiorców, w stosunku do których Sąd dokonał błędnej oceny prawnej. Sąd w szczególności pominął skutek wskazujący krajowych znaków towarowych. Nie uwzględnił on również dużego udziału na rynku i danych dotyczących sprzedaży pojazdów TDI przeocząc związane z nimi skutki promocyjne w ramach swojej oceny prawnej.

Sąd dokonał wreszcie błędnej oceny prawnej stwierdzając, że oznaczenie TDI nie było używane jak znak towarowy. To stwierdzenie jest nietrafne, gdyż oznaczenie TDI było używane jak znak towarowy w każdej formie jego używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
(²) Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2009 r. w sprawie C-301/07 Pago International, Zb.Orz. 2009, s. I-9429.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-473/11)

(2011/C 347/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że stosując procedurę szczególną VAT dla biur podróży, taką jak uregulowaną w zarządzeniu nr B71/2260 z marca 1971 r., Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43, 96, 98 i 306-310 dyrektywy VAT (¹);

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Niderlandy nie dokonują implementacji procedury szczególnej VAT dla biur podróży. Wynika to jej zdaniem z zarządzenia nr B71/2260 z dnia 22 marca 1971 r., w brzmieniu nadanym mu przez ostatnią zmianę, które to zarządzenie wyraźnie narusza szczególną procedurę dla biur podróży, uregulowaną w art. 306-310 dyrektywy VAT.

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 247, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2011 r. w sprawie T-275/09 Sepracor Pharmaceuticals przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 września 2011 r. przez Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd

(Sprawa C-477/11 P)

(2011/C 347/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd (przedstawiciele: I. Dodds-Smith, solicitor, D. Anderson QC, J. Stratford, barrister)

Dруга strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylene postanowienia Sądu;

— uznanie skargi Sepracor o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i rozstrzygnięcie sprawy na korzyść Sepracor (w kwestii istotnych wymogów proceduralnych) lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem rozpatrzenia co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Sepracor w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności;

— rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w pozostałym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.